

enkele daad hebt verricht, een enkel handschrift geteekend, waardoor ge het recht van erfgenaam deed gelden, dan is u de schuld en komt ze voor uw verantwoording, alsof ze door u zelven ware aangegaan. En ziet, zoo ook is het hier. De erfschuld der menschheid behoefde door u niet aanvaard te worden, mits ge dan ook u zelven niet als erfgenaam hadt gedragen. Maar, zoodra ge ook slechts een enkele maal door tegen God en voor de zonde te kiezen, de erfenis aanvaard en het beheer voor u genomen hebt, zijt gij de erfgenaam en moet de last der schuld door u zelven getorscht worden, alsof de zonde door u zelven was bedreven. — Gij zijt geen op zich zelf staand wezen, maar een schakel in uw geslacht, een lid der gansche menschheid, en op die diepe waarheid is juist de verlossing in Christus gegrond. Rust dus op die menschheid Gods toorn, gij als lid van het geslacht, draagt die toorn met haar. Niet de Heer heeft u aldus geschapen, maar door in te gaan in onze bezoedelde natuur, is het reine beeld, gelijk Hij u van eeuwigheid gedacht had, bezoedeld en onkenbaar geworden. Aan haar, aan de menschheid, niet aan Hem is dus de schuld, en gij als lid der menschheid moet ook voor uzelfen die schuld met haar deelen. Hoe ge dan ook aldus geworden zijt, gij moogt zoo niet zijn voor den driemaal Heilige; en wat zou het u baten om de schuld van uw ellende op het voorgeslacht te schuiven, daar ge dan immers de mischien nog vreeselijker schuld zoudt inkoopen van het kroost dat na u komt en dat gij zondig uit uw lendenen hebt geteeld. Neen, de band die u aan de menschheid bindt, kunt ge niet verbreken zonder op te houden mensch te zijn, met haar zijt ge dus één en lotgemeen,